

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.137 van 19 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die aan verzoekende partij ter kennis zijn gebracht op 14 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 21 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij de burgemeester te Moeskroen, met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2. Op 23 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing die op 14 mei 2008 ter kennis is gebracht aan verzoekers en is gemotiveerd als volgt:

"In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 13.07.2004 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat meneer actief is als trainer in verschillende sportclubs en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Deze elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.10.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 04.11.2004. Op 28.07.2006 dienden zij een tweede asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 07.09.2006 met de beslissing 'weigering van verblijf' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem ter kennis gegeven via de post op opgegeven adres op 13.09.2006. De tweede asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 27.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.09.2006.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures -namelijk drie maanden en twee weken voor de eerste procedure en respectievelijk één maand en twee maanden voor de tweede procedures- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werd het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen dd. 22.09.2006 reeds behandeld bij de tweede asielaanvraag van mevrouw G. Daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.09.2008 dat 'Er zeer ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenoot'.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden- in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Daarenboven kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in de Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Wat de vermeende schending van het Anti-folterverdrag betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit Verdrag slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde Verdrag. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het Anti-folterverdrag volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Vervolgens wordt in de aanvraag aangehaald dat mevrouw G. niet tijdig een beroep kon aanhangig maken bij de Raad van State na de afwijzing van haar tweede asielaanvraag, doordat zij werd opgesloten. Mevrouw werd opgesloten op 28.08.2006 en vrijgelaten op 26.09.2006. Haar asielprocedure werd afgesloten op 27.09.2006, waarna mevrouw nog een volledige maand de tijd had om dit beroep aanhangig te maken voor de Raad van State. Daarnaast wordt aangehaald dat mevrouw dit beroep niet tijdig kon indienen doordat haar geen nieuwe woonplaats werd toegewezen. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat mevrouw na haar vrijlating niet bij haar echtgenoot en kind zou kunnen verbleven hebben, die op dat moment nog steeds in België woonden.

Tenslotte dienden verzoekers op 23.10.2006 een asielaanvraag in te Lille (Frankrijk), waarna er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname werd gevraagd aan België op 02.11.2006. De Belgische autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 17.11.2006. Het feit dat betrokkenen geen beroep hebben ingediend bij de Raad van State, is dus het gevolg van hun eigen keuzes en handelingen op dat moment. (...)"

De tweede beslissing die ook op 14 mei 2008 ter kennis is gebracht aan verzoekers, luidt als volgt:

"(...) MOTIF DE LA DECISION:

Demeurent dans le royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6 ou ne peuvent apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé (Loi 15/12/1980 – article 7 al. 1,2°).

-les intéressés n'ont pas été reconnu réfugié par décision de refus de reconnaissance du Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides en date du 07/09/2006 et 27/09/2006.

-les intéressés ont déjà fait l'object d'un OQT en date du 07/09/2006 et du 28/08/2006. ils n'ont donné aucune suite à cet ordre et séjournent donc toujours de manière illégale dans le pays. (...)"

1. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen omdat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij onmiddellijke uitvoering van de beslissing niet op basis van concrete gegevens wordt aangetoond. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoekers nog een aantal stukken neer te leggen ter ondersteuning van de feiten die als buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd.

Verwerende partij werpt echter op dat deze stukken haar niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht en vraagt om de documenten uit de debatten te weren.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 9, derde lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), van het artikel 41 § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur omdat *“het feit dat aan verzoekende partij geen woonplaats was toegewezen, wel degelijk tot gevolg had dat de verzoekende partij geen kennis heeft gekregen van de tussengekomen beslissing in zake zijn asielerzoek, zodat niet tijdig een verhaal kon worden ingeleid bij de Raad van State”* en waardoor een effectief rechtsmiddel werd ontnomen, strijdig met artikel 13 EVRM, dat verzoekende partij daarom een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk, dat de feiten van foltering tijdens verzoekers legerdienst niet kunnen worden betwist, dat de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties in België deze feiten heeft onderzocht en bevestigd, dat de verzoekende partij van gemengde afkomst is (Armeens/Azerisch), hetgeen op geen enkel ogenblik of door geen enkele instantie werd betwist, dat verzoeker daarom alleen al niet veilig kan terugkeren naar Armenië, dat verzoekers als buitengewone omstandigheden een reeks feiten hebben opgesomd die vallen onder artikel 3 EVRM, dat het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM ruimer is dan dat van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dat daarom de aanvraag niet kan worden verworpen uitsluitend door te verwijzen naar de beslissing die werd genomen in het asieldorfier, dat van de tekst van artikel 3 EVRM geen enkele afwijking mogelijk is krachtens artikel 15 EVRM, zelfs niet in geval van oorlog, dat verzoeker verwijst naar het arrest Soering van het Europees Hof, dat niet kan worden gesteld dat artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zou kunnen vinden, dat de bevelen eveneens dienen geschorst of vernietigd te worden in de mate dat de beslissing tot weigering van regularisatie wordt geschorst of vernietigd, dat geen bevelen om het grondgebied te verlaten mogen worden afgegeven zolang er geen beslissing werd genomen op grond van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, dat de regularisatieaanvraag in het Nederlands is gesteld, dat verzoekers in een tweetalige gemeente wonen, dat volgens artikel 58, eerste lid van de Taalwet Bestuurszaken de sanctie op het niet-naleven van artikel 41 § 1 van de Taalwet Bestuurszaken de nietigheid van de bestuurshandeling is, dat de bevelen werden opgesteld in het Frans en dus nietig zijn.

Ter adstructie van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt: Schending van de artikelen 7, 9.3 (oud) en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 3, 13 en 15 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van het artikel 41 §1 van de Taalwet Bestuurszaken, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkenen sinds 13.07.2004 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat meneer actief is als trainer in verschillende sportclubs en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1930 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.10.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 04.11.2004. Op 28.07.2006 dienden zij een tweede asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 07.09.2006 met de beslissing 'weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem ter kennis gegeven via de post op opgegeven adres op 13.09.2006. De tweede asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 27.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.09.2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk drie maanden en Wee weken voor de eerste procedure en respectievelijk één maand en twee maanden voor de tweede procedures - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asiel procedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werd het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen dd. 22.09.2006 reeds behandeld hij de tweede asielaanvraag van mevrouw Gyamirgyan. Daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.09.2008 dat 'Er zeer ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenoot'.

De elementen ter ondersleuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Daarboven kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput. Het feit dat

betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Wat de vermeende schending van het Anti-folterverdrag betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit Verdrag slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde Verdrag. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het Anti-folterverdrag volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Vervolgens wordt in de aanvraag aangehaald dat mevrouw Gyamirgyan niet tijdig een beroep kon aanhangig maken bij de Raad van State na de afwijzing van haar tweede asielaanvraag, doordat zij werd opgesloten. Mevrouw werd opgesloten op 28.08.2006 en vrijgelaten op 26.09.2006. Haar asielprocedure werd afgesloten op 27.09.2006, waarna mevrouw nog een volledige maand de tijd had om dit beroep aanhangig te maken voor de Raad van State. Daarnaast wordt aangehaald dat mevrouw dit beroep niet tijdig kon indienen doordat haar geen nieuwe woonplaats werd toegewezen. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat mevrouw na haar vrijlating niet bij haar echtgenoot en kind zou kunnen verbleven hebben, die op dat moment nog steeds in België woonden.

Tenslotte dienden verzoekers op 23.10.2006 een asielaanvraag in te Lille (Frankrijk), waarna er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname werd gevraagd aan België op 02.11.2006. De Belgische autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 17.11.2006. het feit dat betrokkenen geen beroep hebben ingediend bij de Raad van State, is dus het gevolg van hun eigen keuzes en handelingen op dat moment."

Terwijl,

Het feit dat aan de verzoekende partij geen woonplaats was toegewezen, wel degelijk tot gevolg had dat de verzoekende partij geen kennis heeft gekregen van de tussengekomen beslissing in zake zijn asielverzoek, zodat niet tijdig een verhaal kon worden ingeleid bij de Raad van State; Dat door aldus te handelen aan de verzoekende partij een effectief rechtsmiddel werd ontnomen, hetgeen strijdig is met art. 13 E.V.R.M.;

Dat het feit dat de verzoekende partij, zulks vaststellende, geprobeerd heeft toch recht te verkrijgen door een asielaanvraag in te dienen in Frankrijk, hieraan niets afdoet;

Dat de feiten van foltering, waarvan de verzoekende partij het slachtoffer werd tijdens zijn legerdienst niet kunnen worden betwist;

Dat deze werden onderzocht door de diensten van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties in België, die ze heeft bevestigd;

Dat het feit dat de verzoekende partij van gemengde afkomst is (Armeens/Azerisch) op geen enkel ogenlik door geen enkele instantie werd betwist en hieruit alleen reeds volgt, dat de verzoekende partij absoluut niet veilig kan terugkeren naar Armenië, waar hem opnieuw een inlijving in het leger wacht, met alle gevolgen van dien;

En terwijl.

In casu de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden een reeks feiten hebben opgesomd, als vallende onder artikel 3 E.V.R.M., in die zin dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van dat artikel;

Dat het toepassingsgebied van het artikel 3 E.V.R.M. ruimer is dan dat van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zodat een aanvraag ingediend op grond van artikel 9, derde lid niet kan verworpen worden, uitsluitend door te verwijzen naar de beslissing die werd genomen in het asieldossier;

Dat er geen enkele afwijking mogelijk is van de tekst van art. 3 E.V.R.M. zelfs niet in geval van oorlog en zulks krachtens art. 15 van datzelfde Verdrag;

Dat in een Arrest Soering (E.H.R.M., arrest Soering/Verenigd Koninkrijk van 7 juli 1989, E.H.R.R. 1989, 439), het Hof van Straatsburg heeft geoordeeld dat de Verdragstaten artikel 3 E.V.R.M. schenden indien zij een persoon uitleveren aan een staat waar hij of zij zou worden onderworpen aan handelingen die door art. 3 worden verboden;

Dat het dus strijdig is met de verplichtingen die door België werden aangegaan, te beslissen, dat art. 3 E.V.R.M. niet van toepassing zou zijn en dat deze bepaling slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zou kunnen vinden, zoals wordt voorgehouden in de bestreden beslissing;

En doordat,

het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens dient geschorst of vernietigd te worden in de mate dat de beslissing tot weigering van regularisatie, geschorst of vernietigd wordt; Dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven, zolang er geen beslissing werd genomen op grond van het oude artikel 9, 3de lid (cfr voetnoot 113, bij "Van artikel 9, lid 1, 2 en 3 Vreemdelingenwet naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vreemdelingenwet, L. Denys in Migratie- en Migrantenrecht, nr. 12, p. 38 en de aldaar geciteerde rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie; R.v.State nr. 161.271, 12 juli 2006, T. Vreemd. 2006, 410; Cass. 23/8/2006, T. Vreemd. 2006, 407);

En doordat.

De verzoekende partijen in casu hun regularisatieaanvraag hadden gesteld in het Nederlands, de taal die zij machtig zijn;

Dat zij woonachtig zijn in een tweetalige gemeente;

Dat art. 41 §1 Taalwet Bestuurszaken voorschrijft dat de centrale diensten, voor hun betrekkingen met particulieren, gebruik maken van de taal waarvan betrokkenen zich bediend hebben, in casu het Nederlands;

Dat volgens art. 58, eerste lid van dezelfde wet, de sanctie op het niet-naleven van art. 41 §1 de nietigheid is van de bestuurshandeling;

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden opgesteld in het Frans en dus nietig zijn;"

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de

tweede beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomst artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden (art. 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet), dat zij niet erkend werden als vluchteling en dat zij reeds het voorwerp uitmaakten van een vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2006 en van 28 augustus 2006. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administra-tieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit hun aanvraag blijkt dat verzoekers stellen - waarbij zij verwijzen naar een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen - dat hen ten onrechte geen subsidiaire bescherming werd verleend, dat aan verzoekende partij geen nieuwe woonplaats werd toegewezen waardoor niet tijdig een beroep kon worden ingesteld bij de Raad van State, dat echter een refoulementsverbod bestaat op grond van de Europese Richtlijn 2004/83/EG en op grond van het Anti-folterverdrag, nu de feiten van foltering tijdens zijn legerdienst en het feit dat verzoeker van gemengde afkomst is, niet worden betwist, dat bij een terugkeer verzoeker opnieuw in handen zal vallen van het Armeense leger.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkenen sinds 13.07.2004 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat meneer actief is als trainer in verschillende sportclubs en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Deze elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*
- *Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.10.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 04.11.2004. Op 28.07.2006 dienden zij een tweede asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 07.09.2006 met de beslissing 'weigering van verblijf' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem ter kennis gegeven via de post op opgegeven adres op 13.09.2006. De tweede asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 27.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 27.09.2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures -namelijk drie maanden en twee weken voor de eerste procedure en respectievelijk één maand en twee maanden voor de tweede procedures- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)*

- *Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werd het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen dd. 22.09.2006 reeds behandeld bij de tweede asielaanvraag van mevrouw G. Daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.09.2008 dat 'Er zeer ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenoot'. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Daarenboven kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.*
- *Het feit dat betrokkenen zich beroepen op de subsidiaire-beschermingsstatus zoals gesteld in de Europese richtlijn 2004/83/EG, omgezet in de Belgische wetgeving, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dienen op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.*
- *Wat de vermeende schending van het Anti-folterverdrag betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit Verdrag slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde Verdrag. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het Anti-folterverdrag volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*
- *Vervolgens wordt in de aanvraag aangehaald dat mevrouw G. niet tijdig een beroep kon aanhangig maken bij de Raad van State na de afwijzing van haar tweede asielaanvraag, doordat zij werd opgesloten. Mevrouw werd opgesloten op 28.08.2006 en vrijgelaten op 26.09.2006. Haar asielprocedure werd afgesloten op 27.09.2006, waarna mevrouw nog een volledige maand de te tijd had om dit beroep aanhangig te maken voor de Raad van State. Daarnaast wordt aangehaald dat mevrouw dit beroep niet tijdig kon indienen doordat haar geen nieuwe woonplaats werd toegewezen. Het is echter erg onwaarschijnlijk dat mevrouw na haar vrijlating niet bij haar echtgenoot en kind zou kunnen verbleven hebben, die op dat moment nog steeds in België woonden.*
- *Tenslotte dienden verzoekers op 23.10.2006 een asielaanvraag in te Lille (Frankrijk), waarna er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname werd gevraagd aan België op 02.11.2006. De Belgische autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 17.11.2006. Het feit dat betrokkenen geen beroep hebben ingediend bij de Raad van State, is dus het gevolg van hun eigen keuzes en handelingen op dat moment.*

4.3. Wat de eerste bestreden beslissing betreft:

Daar waar verzoekers stellen dat "aan de verzoekende partij geen woonplaats was toegewezen, wel degelijk tot gevolg had dat de verzoekende partij geen kennis heeft gekregen van de tussengekomen beslissing in zake zijn asielverzoek, zodat niet tijdig een verhaal kon worden ingeleid bij de Raad van State", waardoor artikel 13 EVRM is geschonden, wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet is gericht tegen de bestreden beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf maar tegen een niet nader gepreciseerde beslissing in het kader van de asielprocedure. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Daar waar verzoekers stellen dat met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar hun beslissing in het kader van hun asiel-aanvraag terwijl de feiten niet kunnen worden betwist aangezien deze zijn onderzocht en bevestigd door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties in België en dat de feiten

op geen enkel ogenblik door geen enkele instantie in vraag werden gesteld, wordt opgemerkt dat verzoekers beweringen feitelijke grondslag missen. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk rekening gehouden met de door verzoekers aangebrachte argumentatie en de gemachtigde van de minister heeft de motivering in de beslissing niet beperkt tot de vaststelling dat deze feiten niet werden weerhouden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en daarom niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt eveneens uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen waaruit zou kunnen worden besloten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Aangezien verzoekers hun beweringen niet aan-nemelijk maken, kunnen hun loutere verklaringen ook niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Uit de bestreden beslissing van 23 april 2008 blijkt het volgende:

“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asiel procedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Zo werd het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen dd. 22.09.2006 reeds behandeld bij de tweede asielaanvraag van mevrouw G. Daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.09.2008 dat 'Er zeer ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenoot'.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden -in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

De conclusie van verzoekers dat de door hen aangehaalde feiten tijdens hun asielaanvraag niet werden betwist en op geen enkel ogenblik in vraag werden gesteld, berust bijgevolg op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt integendeel dat de feiten die verzoekers reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet werden weerhouden omdat ze ongeloofwaardig werden bevonden, zonder het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de huidige procedure. Uit het administratieve dossier blijkt geen bijkomend bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun aangehaalde feiten te zijn ingediend. Uit de beslissing blijkt ook dat het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen reeds werd onderzocht tijdens de tweede asielaanvraag van verzoekster. Bovendien wordt opgemerkt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Met eventueel later ingediende stukken kan bijgevolg geen rekening worden gehouden voor de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar verzoekers stellen dat geen enkele afwijking mogelijk is van artikel 3 EVRM krachtens artikel 15 EVRM, zelfs niet in geval van oorlog, dat zij bovendien verwijzen naar het arrest Soering v. Verenigd Koninkrijk van het EHRM waaruit blijkt dat een staat artikel 3 EVRM schendt indien deze staat een persoon uitlevert aan een land waar hij of zij zou worden onderworpen aan handelingen die door artikel 3 EVRM worden verboden, dat de stelling dat artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vindt, in strijd is met de verdragsverplichtingen die België heeft aangegaan, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers uitgeleverd worden aan een ander

land. Er wordt slechts beslist dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aan-brengen die toelaten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen en dat zij het grondgebied dienen te verlaten. De aangehaalde rechtspraak is derhalve niet dienend. Daarnaast moet worden gesteld dat volgens de vaste rechtspraak slechts tot een schending van artikel 3 EVRM kan worden besloten indien wordt aangetoond dat een persoon een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961 en RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven, blijven verzoekers door de loutere verwijzing naar hun asielrelaas en het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen evenwel in gebreke bewijzen voor te leggen die hun bewering kan staven. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De gemachtigde van de minister oordeelt aldus dat hun asielrelaas en het advies niet volstaan om te staven dat verzoeker als individu een risico loopt op foltering of mensonterende behandeling. Verzoekers lijken niet akkoord te gaan met de appreciatie van de feiten door de gemachtigde van de minister, doch zij tonen hiermee niet aan dat deze beoordeling onwettig of kennelijk onredelijk is. De gemachtigde van de minister heeft derhalve terecht geconcludeerd dat er geen begin van bewijs van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is aangetoond. Een schending van de artikelen 3 en 15 EVRM wordt niet aangetoond.

4.4. Wat de tweede beslissing betreft:

Verzoekers stellen dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven zolang er geen beslissing werd genomen met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of een bevel om het grondgebied te verlaten niet eerder mag worden afgegeven dan nadat een beslissing inzake de regularisatieaanvraag is genomen, wordt vastgesteld dat de bevelen in casu werden genomen in gevolge de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op 23 april 2008 en dat het bevel, samen met de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de regularisatieaanvraag, ter kennis is gebracht aan verzoekers op 14 mei 2008. Dit onderdeel van het middel mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoekers voeren ten slotte de schending aan van artikel 41 § 1 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) omdat zij hun regularisatieaanvraag hebben ingediend in het Nederlands, zij in een tweetalige gemeente wonen en dat de bevelen die hen in het Frans zijn ter kennis gebracht aldus nietig zijn.

Artikel 41 § 1 Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

Verzoekers bevestigen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 mei 2007 hebben ingediend in het Nederlands. De gemachtigde van de minister heeft bijgevolg correct en overeenkomstig artikel 41 Taalwet Bestuurszaken de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in het Nederlands opgesteld en aan verzoekers ter kennis gebracht in het Nederlands. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf via de burgemeester te Moeskroen hebben ingediend. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg conform de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken door de gemeente Moeskroen opgesteld en betekend aan verzoekers. De gemeente Moeskroen is een “plaatselijke dienst”.

Artikel 12 Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, (...).”

Artikel 13 § 1 Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.” (...)

In tegenstelling tot verzoekers bewering in hun verzoekschrift is Moeskroen geen tweetalige gemeente maar een gemeente die in het Franse taalgebied is gevestigd. Aangezien de gemeente Moeskroen zich in het Franse taalgebied bevindt, is het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers correct in het Frans betekend. Een schending van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietig-verklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.